

„Jó társaságban gyorsan telik az idő”

Farkas Tanár úr ikonikus mondatával kezdem a mondanivalóm.

Valóban egy pillanatnak tűnt ez a négy vagy épp hat év, kinek mennyi. Úgy érzem magam most itt, előttetek, mint mikor, kicsi hetedikesként, először voltam a Szent Annában. Féltem, izgultam, hogy vajon mi lesz? Mi fog történni?

Aztán eltelt ez a hat év... most itt állok ugyanúgy, félve nem tudva, mi vár rám, csak épp búcsúval, könnyekkel. Lehet, hogy csak én érzem, vagyis inkább csak mi, belül.

Annyi mindent kaptam, annyi mindent tapasztaltam és annyi mindent viszek haza! Király tanár úr fáradt tevéi, ütődött majmai, amik Gilyén tanár úr szerint biciklizni is tudnak, talán mégsem olyan ütődöttek? Takács tanár úr mindig azt tanácsolta, legyünk szemellenzős lovak, ne figyeljünk a másik dolgozatára, mert lehet, hogy hülyeséget ír. Az életben is így van, nem kell magunkat máshoz mérni, hisz mindenki önmagát formálja. A lényeg a lényeg, emberek lettünk. Minden tanáromnak köszönöm mindnyájunk nevében a humort, a jókedvet, a toleranciát, a szeretetet, a megértést, de legfőképpen azt, hogy emberként kezeltek minket.

Mikor problémánk volt, próbáltak együttérezni. Köszönöm a támogatást, hogy elkísértek idáig, hogy most itt állhatok, és köszönetet mondhatok. Talán számomra az jelenti a legtöbbet, hogy most én beszélhetek, és azok az emberek, kedves tanáraink, hallgatják, akik elkísértek a vasúthoz, segítettek felszállni, pedig tudták, hogy félünk.

Átélttem szerelmet, nehézségeket rengeteg mosolyt, kételyt, gondolkodtam arról, hogy vajon helyes irányba tartok-e, szükségem volt egy jó tanácsra, mert nem tudtam merre tovább. Rengeteg tudást, rengeteg emléket zárhattam a lelkembe, mindet bepakoltam a hátizsákomba, amit egész életemben a hátamon viszek. Azt hiszem, nem csak én, hanem ti is.

6 év 72 hónap 314 hét, vagy egyeseknek 4 év 48 hónap 208 hét...néhány percnak tűnnek. Bár az idő elrepült, de a tanterem illata, az ebédlő hangjai, a becsöngő, a „Laudetur Jesus Christus”, és az „In aeternum, amen” nem változott, s talán nem is fog, amíg gyerek ebbe az iskolába jár.

Érettségi után mindenki útra kel, lesznek, akik találkozhatnak, lesznek, akik nem, lesz olyan, akit keletre sodor a szél, lesz, akit nyugatra. Talán olyan is lesz, aki tanárként jön vissza ebbe az iskolába.

Einstein szerint: „Tanulj a tegnaptól, élj a mánap, és reménykedj a holnapban! A legfontosabb azonban, hogy ne hagyd abba a kérdezést.” Valóban annyi kérdés van bennem, annyi dolog, amiről még nem tudok.

Felnöttem, és ideje tovább indulnom, próbálgatnom a szárnyaimat. Azt hiszem, mindnyájunk nevében mondhatom: Köszönöm, EKG. Köszönjük a tanítást, a szidást, a mosolyt, a tanácsot, azt, hogy emberré neveltek minket. Továbbá, bár tudjuk nem volt helytálló, de köszönjük a késések elnézését. Köszönjük a javítás lehetőségét. Köszönjük, hogy ehettünk órán, s nem utolsósorban köszönjük, hogy aludhattunk órán, egy hosszú este után.

Búcsúmat Saint-Exupéry gondolatával zárom le: „Nem tudom (...), nem azért vannak-e kivilágítva a csillagok, hogy egy napon mindenki megtalálhassa a magáét.”

Ui: Köszönöm, Suli, hogy segítettél elindulni azon az úton, hogy megtaláljam a csillagom.

Isten Veletek, Cimborák!